

праведно ся е нарекло една нравственна сила, заслужва без съмненіе всяко уваженіе. Ако е право и основано на добры общественны начала, то, късно или рано, ся всякога налага и на вѣстникари, и на управители, и на първенцы, и на владыцы. Не малко вѣстници обаче се укориха, и то въ единъ свѣтъ много по-образованъ отъ наштъ, че тѣ друго не правили освѣнъ да развращаватъ общото мнѣніе, или да злоупотрѣбляватъ съ него за свои корысть. Тойзи укоръ не остана безъ възраженіе. Но не е тука мѣсто да разгледамы до колко може да ся оправдае и какви вѣстници могатъ да го заслужаватъ. Има си мѣстото обаче да попитамы: единъ просвѣщенъ вѣстникарь изпълни ли точно и до край длъжностѣтъ си, когато ся ограничава само работѣнно да ласкае едно каквото и да е мнѣніе безъ да има той и самъ онѣзи благороднѣ дързость, кождо производятъ силни и крѣпки убѣжденія, да приложи въ състава на общото мнѣніе нѣщо отъ свѣтлинѣтъ на своя собствены разумъ? Ако е тѣй, то трѣба да исповѣдамы че нѣма по-долно званіе отъ вѣстникарското. За добра обаче честь на оныя, които сѣ го пригърнали, това не е тѣй въобще.

„Отъ нашѣ странѣ, щастливи ще да сме ако можахмы, при стараніята си да възпроизведамы всякога точно и ясно преобладающитѣ въ нашето общество мнѣнія, съвременно да спомогнемъ, спорѣдъ силитѣ си, за разясненіето и освѣтленіето на каквито и да сѣ съврѣменны въпросы, които интересуватъ отблизко духоветѣ у насъ. Единъ вѣстникъ не трѣба да е само вѣстителъ на що-то става, но еще и искренъ изяснителъ. Никога и къмъ никого нѣма да бждемъ нито низки ласкатели, нито груби нападатели. Личноститѣ сѣ строго запретины въ вѣстникѣтъ ни. Стълповетѣ му сѣ свободны и отворены всякому за всяко серіозно разискваніе. Согласно или не согласно съ собственнитѣ наши мысли, всяко мнѣніе има входъ въ листѣтъ ни, стига само да е изложено съ ясность, съ безпристрастіе, съ учтивость, и стига да е рѣшено да претърпи обсъжданіето, което имамы право да му направимъ, ако е нужда. Въ разискваніята си ще ся отнасямы не до буйнитѣ страсти, но до тихитѣ и хладнокрѣвнитѣ разумъ. Нещемъ пламацы отъ сухѣ сламѣ които слѣдъ единъ часъ да изгаснѣтъ веднаждъ за всегда; обычамы, напротивъ, да подклаждамы тихитѣ огнь, който има някожъ трайность. Длъжны сме да казвамы онова което разумѣтъ и опытътъ ни показва за добро и полезно,